

ció amb "Fisiologia, Fisiopatologia i Clínica de les glàndules de Secreció Interna". En un llibret de 72 planes, el doctor Cervera exposa tot un tractat d'Endocrinologia. I, no una llista de noms i un catàleg d'obres a estudiar, sinó un concepte clar, precís, de cada un dels trastorns de secreció glandular, començant per aquells que encara és discutible llur acció, com la secreció interna de la mucosa duodeno-jejunal, i acabant per les que tenen un avalament d'observacions múltiples, com la tiroides, el testicle o l'ovari.

El metge que llegeixi i rellegeixi el fascicle del doctor Cervera, sabrà el que són les glàndules endocrines i la importància que cada una d'elles té en el perfecte fisiologisme del nostre cos. És un guiatge mestrívolel que l'autor ens ofereix entremig de tantes observacions contradictòries que avui els homes de laboratori i els de la clínica apilen una darrera l'altra, essent difícil molts cops treure'n l'entrellat el pràctic. Els trastorns del pàncreas i llur influència decisiva com a determinant de la glucosúria, el de les suprarenals amb els símptomes d'hipo o d'hiperfunció i el síndrome d'Addison, els de l'hipofisi (acromegàlia o malaltia de Marie, infantilisme, síndrome de Frohlic, diabetis insípida), els de la tiroide i les malalties que els seus trastorns determinen, boci exoftàlmic i mixedema, els de la paratiroide com a causa de la tetània, els del testicle amb l'euniquisme, l'hipergenitalisme i el criptorquisme i els moderns treballs de Voronof i Steinach sobre el rejuveniment, i els trastorns endocrins de l'ovari i els del timus i de la glàndula pineal, tots tenen clara descripció i explicació en aquesta Monografia.

I el que és de lloar i molt encoratjador que entre tota aquella llista de noms estrangers que han treballat per a crear l'Endocrinologia, els noms de la nostra gent no hi manquen pas aportant-hi també el carreu per a bastir l'edifici, i els doctors Pi i Suñer, Bellido, Dalmau, Fornells, Cervera, Carrasco, etc., etc., avalen observacions, dades o experiments que demostren que, dintre la pobresa de nostres mitjans materials, hi ha una fe arboradora a la tasca universal de l'avenç científic.

El llibret del doctor Cervera no pot mancar pas, no a la llibreria, sinó damunt de la taula, ben aprop de la mà per a consultar-lo, de tot metge que vulgui tenir un concepte clar i precís de les secrecions internes glandulars.

Tampoc no poden mancar-hi els dos fascicles del doctor Emili Mira: "El Psico-anàlisi" i "Aplicacions pràctiques del Psico-anàlisi".

El doctor Mira, de l'"International Committee of Psychologists", escriu un dels millors resums que s'han publicat al món de les doctrines de Freud i de la pràctica del Psico-anàlisi. Avui, cap home mitjanament instruït, pot desconèixer aquestes teories. Han estat en la vida intel·lectual del món civilitzat una revelació, i encara que dissen-teixi d'elles, encara que certes conseqüències massa agres, massa brutalment exposades, li repugnin, no pot deixar de reconèixer que són un esforç enorme per a la interpretació dels fenòmens psíquics i per a l'explicació de l'interpretació espiritual dels fenòmens de l'univers. Però, si aquest home instruït és un metge, el desconeixement de les doctrines i, sobretot, de la pràctica freudiana, és un pecat capital d'ignorància. La seva manca d'interès per elles l'exposarà a fracassos i errors múltiples; l'apartarà d'un corrent espiritual en la interpretació dels fenòmens psíquics dels seus malalts, car Freud, per damunt dels seus encerts i dels seus errors, ha tingut la virtut de retornar a la concepció del trauma anímic, del mal moral, de la qual una concepció potser en excés materialista de la Patologia ens havia apartat.

Començant per la història del freudisme, del seu desenvolupament, dels principis en què es basa, de la naturalesa, evolució i transformació de la Libido, el doctor Mira, amb un ordre didàctic acurat, ens posa en antecedents i coneixement de la doctrina del Psico-anàlisi. Clara, més clara que en les obres de Freud, voluminoses i múltiples, queda la part teòrica en aquest fascicle, on no oblida l'autor d'exposar les modificacions que Adler i Jung han fet a l'obra de Freud interpretant els fenòmens psico-analítics d'una manera potser més pietosa per a la Humanitat, almenys no tan crua.

Però allà on l'autor encara es supera és en la descripció de la tècnica psico-analítica. La prova de l'interrogatori "a pressió", la de les associacions lliures, la de la interpretació dels somnis, il·lustrades amb observacions personals aclaridores dels conceptes exposats, són pàgines escrites amb tanta frescor, tan vives en certs moments com la més brillant narració literària. L'autor ha sabut donar un interès plè d'emoció a un tema plè d'aridesa pel no especialitzat. Tot això en el primer volum, "El Psico-anàlisi".